

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Samantha Downing
MY LOVELY WIFE

Copyright © 2019 by Samantha Downing
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03473-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAMANTA DAUNING

MOJA
DIVNA
ŽENA

Prevela Jovana Palavestra

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

Prvo poglavlje

Gleda me. Plave oči su joj staklaste dok trepćući spušta pogled na piće i vraća ga. Gledam sopstveno piće i osećam kako me posmatra i pita se da li sam zainteresovan koliko i ona. Gledam ka njoj i smeškam se kako bih joj pokazao da jesam. Uzvraća mi osmeh. Veći deo karmina joj se skinuo, sada u vidu crvenkaste fleke na obodu čaše. Prilazim joj i sedam na stolicu pored njene.

Namešta kosu, koja nije upečatljiva ni po boji ni po dužini. Usne joj se pomeraju, pozdravlja me, a oči su joj bistrije. Deluju kao da svetle iznutra.

Fizički gledano, dopadam joj se na isti način na koji bih se dopao većini žena u ovom baru. Trideset devet mi je godina, u odličnoj sam formi, sa svim dlakama na glavi i dubokim rupicama na obrazima, a odelo mi stoji kao saliveno. Zbog toga me je i pogledala, zbog toga mi se nasmešila, zbog toga je srećna što sam joj prišao i pridružio joj se. Za nju sam pravi muškarac.

Guram telefon na šanku ka njoj. Na njemu je poruka.

Zdravo. Zovem se Tobajas.

Čita i čelo joj se nabira dok naizmenično prebacuje pogled s telefona na mene. Kucam novu poruku.

Glav sam.

Obrve joj se odmah dižu, jednom rukom prekriva usta, a na koži joj izbija rumenilo. Stid na svima izgleda isto.

Samanta Dauning

Gleda me i vrti glavom. Izvinjava se, mnogo se izvinjava. Nije znala.

Naravno da nisi znala. Otkud bi znala?

Osmehuje se. Ali ne baš sasvim.

Više nisam prizor koji je imala u glavi, muškarac kog je zamišljala, ali sada nije sigurna šta da radi.

Uzima moj telefon i kuca mi poruku.

Ja sam Petra.

Drago mi je što smo se upoznali, Petra. Ti si Ruskinja?

Roditelji su mi bili Rusi.

Klimam glavom i osmehujem se. Ona klima glavom i osmehuje se. Vidim da grozničavo razmišlja. Radije ne bi ostala sa mnom. Želi da pronade muškarca koji će čuti njen smeh i neće morati da kuca reči.

A opet, savest joj nalaže da ne diskriminiše. Petra ne želi da bude površna žena koja će odbiti muškarca jer je gluv. Ne želi da me odbije kao što su to učinile silne druge.

Makar pretpostavlja da je to slučaj.

Njena unutrašnja borba je poput predstave iz tri čina koja se odvija pred mojim očima, a čiji kraj mi je poznat. Makar je najčešće tako.

Ostaje.

Prvo pitanje koje mi postavlja u vezi je s mojim sluhom, to jest, s njegovim nedostatkom. Da, gluv sam od rođenja. Ne, nikada ništa nisam čuo – ni smeh, ni glas, ni lavež kučenceta, ni avion koji proleće na nebu.

Petra me snuždeno gleda. Ne shvata da je to snishodljivo, a ja joj i ne kažem jer se trudi. Jer je ostala.

Pita me da li umem da čitam sa usana. Klimam glavom. Počinje da priča.

„Kada sam imala dvanaest godina, polomila sam nogu na dva mesta. Nezgodna na biciklu.“ Usne pomera na neverovatno prenatrpan i groteskan način. „U svakom slučaju, morala sam da nosim gips koji mi je išao od stopala pa sve do butine.“ Zastaje i povlači liniju preko butine,

Moja divna žena

za slučaj da mi je teško da je razumem. Nije mi teško, ali drago mi je zbog toga što je pokušala. A i zbog butine.

Nastavlja. „Šest nedelja uopšte nisam mogla da hodam. U školi sam morala da koristim invalidska kolica jer je gips bio pretežak za štaka.“

Smešim se, napola zamišljajući malu Petru s velikim gipsom, a napola zamišljajući kuda vodi ova tužna priča.

„Ne kažem da znam kako je to živeti u invalidskim kolicima, ili imati ikakav trajni invaliditet. Jednostavno, oduvek imam osećaj da... pa, kao da sam stekla blagu predstavu o tome kako bi to bilo, znaš?“

Klimam glavom.

Osmehuje se s olakšanjem, budući da se plašila da bi me njena priča mogla uvrediti.

Kucam joj:

Veoma si osetljiva.

Sleže ramenima. Široko se osmehuje na taj kompliment.

Pijemo još po jedno piće.

Pričam joj o nečemu što nema nikakve veze s gluvoćom. Pričam joj o žapcu Šermanu, svom ljubimcu iz detinjstva. Bio je to veliki žabac, koji je sedeo na najvećem kamenu u jezercetu i tamanio sve muve. Nikada nisam pokušavao da uhvatim Šermana; samo sam ga posmatrao, a i on bi ponekad posmatrao mene. Voleli smo da sedimo zajedno i počeo sam da ga zovem svojim ljubimcem.

„Šta je bilo s njim?“, pita me Petra.

Sležem ramenima.

Jednog dana na kamenu nije bilo nikoga. Nikada ga više nisam video.

Petra mi kaže da je to tužno. Ja joj odgovaram da nije. Tužno bi bilo da sam našao njegovo telo i da sam bio prinuđen da ga sahranim. To nikada nisam morao da uradim. Samo sam zamislio da je otišao u veće jezerce s više muva.

Ovo joj se dopalo, a to mi i kaže.

Samanta Dauning

Ne pričam joj baš sve o Šermanu. Na primer, imao je dugačak jezik kojim bi zapalacao ukrug tako brzo da jedva da bih ga i video, a oduvek sam želeo da ga zgrabim. Imao sam običaj da sedim pored jezerceta i pitam se koliko je to zla misao. Koliko je užasno zgrabiti žapcu jezik? Da li bi ga zbolelo? Ako bi uginuo od toga, da li bi to bilo ubistvo? Nikada nisam zaista pokušao da mu zgrabim jezik, a verovatno ne bih uspeo ni da jesam, ali jesam razmišljao o tome. I zbog toga sam imao osećaj da Šermanu baš i nisam bio dobar prijatelj.

Petra mi priča o svom mačoru Lajonelu, koji je dobio ime po mačoru kog je imala kao dete, a koji se isto zvao Lajonel. Kažem joj da je to simpatično, ali nisam siguran da jeste. Pokazuje mi njegove slike. Lajonel je dvobojni mačak, lica podeljenog na crno i belo. Previše je grubog izgleda da bi bio sladak.

Nastavlja da priča i prebacuje se na posao. Bavi se reklamama za proizvode i kompanije i kaže da je to istovremeno i prelako i preteško. Teško je na početku, jer je komplikovano naterati ikoga da išta upamti, ali što više ljudi počne da prepoznaje neku marku, samim tim postaje lako.

„U nekom trenutku više nije ni bitno šta prodajemo. Marka postaje važnija od proizvoda.“ Pokazuje ka mom telefonu i pita da li sam ga kupio zbog marke ili zbog toga što mi se telefon svideo.

Zbog oba?

Osmehuje se. „Vidiš. Ni sam ne znaš.“

Izgleda.

„Čime se baviš?“

Računovodstvom.

Klima glavom. To je najneuzbudljivije zanimanje na svetu, ali to je pouzdan i stabilan posao, posao kojim gluvi tip može opušteno da se bavi. Brojevi nemaju glas.

Moja divna žena

Prilazi nam šanker. Uredan je, čist, fakultetskih godina. Petra preuzima naručivanje na sebe, i to zato što sam gluv. Žene uvek misle da moraju da se staraju o meni. Vole da mi pomažu jer misle da sam slab.

Petra se postarala da dobijemo još dva pića i novu činiiju sa grickalicama i smeši se kao da je ponosna na sebe zbog toga. To me tera na smeh. U sebi, ali ipak se smejem.

Naginje se ka meni i stavlja šaku na moju ruku. Ostavlja je tu. Zaboravila je da nisam idealan muškarac za nju i sada je očigledno ka čemu se krećemo. Ne prolazi mnogo pre nego što odemo do nje. Odluka je lakša nego što bi trebalo da bude, iako ne zbog toga što mi je naročito privlačna. Nego zbog izbora. Daje mi moć da odlučim, a sada sam muškarac koji pristaje.

Petra živi u centru, u blizini bara, usred silnih velikih reklama raznih maraka. Stan joj nije uredan kao što sam očekivao. Nered je svuda: papiri, odeća i posuđe. Zbog toga odmah pomišljam da često gubi ključeve. „Lajonel je tu negde. Verovatno se krije.“

Ne osvrćem se u potrazi za tim grubim mačkom.

Petra leti po stanu, tašnu spušta na jedno mesto, a cipele skida na drugom. Pojavljuju se dve čaše pune crnog vina, posle čega me vodi ka spavaćoj sobi. Okreće se ka meni smešeći se. Petra je postala privlačnija – čak i njena obična kosa kao da sija. Jeste, posredi je alkohol, ali i njena sreća. Stičem osećaj da odavno nije bila ovako srećna, a nisam siguran zašto. Petra jeste privlačna.

Pribija se uz mene, toplog tela, daha natopljenog vinom. Uzima mi čašu iz ruku i spušta je.

Tek dosta kasnije ispijam vino iz nje, kada smo već u mraku, a jedino svetlo je ono s mog telefona. Šaljemo poruke jedno drugom, smejemo se činjenici da se uopšte ne poznajemo.

Pitam je:

Omiljena boja?

Boja limete.

Sladoled?

Samanta Dauning

Sa ukusom žvake.

Sa ukusom žvake? Onaj plavi?

Da.

Kome je to ikada bio omiljeni sladoled!?

Koji je tvoj omiljeni sladoled?

Vanila. Omiljeni sastojak na pici?

Šunka.

Završili smo.

Jesmo li?

Čekaj, jel' i dalje pričamo o pici?

Ne pričamo o pici.

Kasnije, ona prva zadrema. Razmišljam da odem, onda da ostanem, i te zamisli mi se vrte u glavi toliko dugo da i ja zadremam.

Budim se i još je mračno. Iskradam se iz kreveta ne budeći Petru. Spava potrbuške, jedne noge pod uglom i kose rasute na jastuku. Ne mogu da odlučim sviđa li mi se zaista ili ne, pa tako uopšte i ne donosim odluku. I ne moram.

Minđuše su joj na noćnom stočiću. Od obojenog su stakla, kovitlac nijansi plave, liče na njene oči. Pošto sam se obukao, ubacujem ih u džep. Uzimam ih kako bih se podsetio da ovo ne ponovim. Gotovo da verujem da će upaliti.

Hodam ka ulaznim vratima, ne osvrćući se.

„Jesi li stvarno gluv?“

Kaže to naglas, meni iza leđa.

Čujem je, jer nisam gluv.

I nastavljam da hodam.

Pravim se da je ne čujem, idem pravo do vrata, zatvaram ih za sobom pa nastavljam sve dok ne izađem iz njene zgrade, spustim se niz blok i zađem za ugao. Tek tada zastajem i pitam se kako me je otkrila. Mora da mi se nešto omaklo.

Drugo poglavlje

I ne zovem se Tobajas. To ime koristim samo kada želim da me neko upamti. U ovom slučaju, to je šanker. Predstavio sam se i otkucao ime kada sam ušao i naručio piće. Setiće me se. Setiće se da je Tobajas glavi čovek koji je iz bara otišao sa ženom koju samo što je upoznao. Ime je bilo za njega, a ne Petru. Ona će me svakako upamtiti – jer s koliko gluvih muškaraca je mogla da spava?

I da nisam pogrešio, bio bih tamo neka fusnota u njenoj seksualnoj istoriji. Ali sada će me upamtiti kao tipa koji se folirao da je gluv, ili tipa koji se možda folirao da je gluv.

Što više razmišljam o tome, sve se češće pitam da li mi se omaklo dva puta. Možda sam se zamrznuo u mestu kada me je pitala da li sam gluv. Moguće je, jer to činimo kada čujemo nešto neočekivano. Ako jesam, onda je to verovatno i videla. Verovatno zna da sam lagao.

Dok se vozim kući, sve mi izaziva neprijatnost. Sedište u kolima me grebe i od njega me bole leđa. Sve na radiju je preglasno, gotovo kao da svi krešte. Ali ne mogu da krivim Petru za to. Već neko vreme sam nervozan.

Kod kuće je sve tiho. Milisent, moja supruga, još je u krevetu. U braku smo petnaest godina i ne zove me Tobajas. Imamo dvoje dece: Roriju je četrnaest, a Džena je godinu dana mlađa.

Spavaća soba nam je mračna, ali taman nazirem Milisentin obris ispod jorgana. Skidam cipele i na vrhovima prstiju krećem ka kupatilu.

„I?“

Milisent zvuči sasvim budno.

Napola se okrećem i vidim njen obris podbočen na lakat.

Evo ga opet. Izbor. I to mi ga pruža Milisent, što je retkost.

„Ne“, kažem.

„Ne?“

„Nije ona ta.“

Vazduh među nama se ledi. Ne otkravljuje se sve dok Milisent ne izdahne i spusti glavu nazad.

Ustaje pre mene. Ulazim u kuhinju, a Milisent već sprema doručak, školsku użinu, dan, naše živate.

Znam da treba da joj kažem za Petru. Ne za seks – ne bih supruzi rekao za to. Ali trebalo bi da joj kažem da sam pogrešio i da Petra jeste ta. Trebalo bi to da kažem, jer je riskantno tek tako ostaviti Petru.

Ali ne govorim joj ništa.

Milisent me gleda, a njeno razočaranje me silovito pogađa. Oči su joj zelene, razne nijanse zelene, i podsećaju na kamuflažu. Uopšte ne liče na Petrine. Milisent i Petra nemaju ništa zajedničko, osim što su obe spavale sa mnom. Odnosno, s izvesnom verzijom mene.

Klinci su se stuštili niz stepenice, već viču jedno na drugo, svađaju se ko je šta juče rekao o ovom i onom iz škole. Obučeni su i spremni za školu, kao što sam i ja spreman za posao, u beloj opremi za tenis. Nisam računovođa. Niti sam to ikada bio.

Dok su mi deca u školi, a žena prodaje kuće, ja sam napolju na terenu, na suncu, držim časove tenisa. Većina mojih klijenata su sredovećni i van forme, s previše novca i vremena. Povremeno me angažuju roditelji koji svoje dete smatraju čudesnim talentom, šampionom, budućim idolom. Dosad niko od njih nije bio u pravu.

Međutim, pre nego što stignem da odem da bilo koga ičemu naučim, Milisent nas sve tera da sednemo zajedno na najmanje pet minuta. To zove doručkom.

Džena koluta očima, dobuje stopalom, nestrpljiva je da joj se vrati telefon. Za stolom nisu dozvoljeni telefoni. Rori je smireniji od sestre. Koristi naših pet minuta na najbolji način, tako što jede što više može, pa puni džepove onim što nije stigao da ubaci u usta.

Milisent sedi preko puta mene, sa šoljicom kafe na usnama. Obukla se za posao i nosi suknju, bluzu i cipele s visokim štiklama, vezane riđe kose. Na jutarnjem suncu kosa joj je bakarne boje. Isto smo godište, ali

Moja divna žena

ona bolje izgleda – oduvek je bilo tako. Ona je žena s kojom uopšte nije trebalo da završim.

Ćerka me tapše po ruci u ritmu, kao da prati neku pesmu, i nastavlja sve dok ne obratim pažnju na nju. Džena ne liči na majku. Oči, kosu i oblik lica nasledila je od mene, a to me ponekad rastužuje. A nekad i ne.

„Tata, možeš li danas da me odvezeš po nove patike?“, pita me. Smeši se jer zna da ću pristati.

„Važi“, kažem joj.

Milisent me šutira ispod stola. „Tim patikama ima tek mesec dana“, kaže ona Dženi.

„Ali već su mi pretesne.“

Čak ni moja supruga nema čime da uzvрати na to.

Rori pita može li da igra igricu nekoliko minuta pre škole.

„Ne“, kaže Milisent.

Rori gleda u mene. Trebalo bi da ga odbijem, ali sada ne mogu, ne pošto sam pristao na ono što je njegova sestra tražila. On to dobro zna jer je bistrica od njih dvoje. A i onaj koji liči na Milisent.

„Hajde, idi“, kažem.

Juri.

Milisent silovito spušta šolju za kafu.

Džena uzima telefon.

Završili smo doručak.

Pre nego što ustane od stola, Milisent zuri u mene. Izgleda isto kao moja supruga, a istovremeno nimalo nalik na nju.

Milisent sam prvi put ugledao na aerodromu. Imao sam dvadeset dve godine i vraćao se iz Kambodže, u kojoj sam proveo leto s trojicom prijatelja. Svakog dana smo bili naduvani, a uveče pijani, i nikada se nismo brijali. Iz zemlje sam otišao kao ulickani klinac iz predgrađa, a vratio se kao odrpani bradonja, strašno pocrneo i pun sjajnih priča. Nijedna od njih ne može se ni uporediti s Milisent.

Čekao sam presedanje, prvi let po povratku u zemlju. Prošao sam kroz carinu i bio na putu ka terminalu s domaćim letovima kada sam je ugledao. Milisent je sedela u praznom prostoru kod jednog izlaza, sama, s nogama na koferu. Zurila je kroz prozore koji su se prostirali od

poda do plafona, s pogledom na pistu. Riđu kosu skupila je u nehajnu punđu, nosila je majicu, farmerke i patike. Zastao sam da je posmatram dok je ona posmatrala avione.

To je bilo zbog načina na koji je gledala kroz prozor.

I ja sam isto to radio kada sam krenuo na putovanje. San mi je bio da putujem, da posetim mesta poput Tajlanda, Kambodže i Vijetnama, a to sam i učinio. Sada sam se ponovo našao na poznatom terenu, tu gde sam odrastao, ali mojih roditelja više nije bilo. Iako nisam siguran da su ikada bili tu. Ne za mene.

Kada sam se vratio, moj san o putovanjima bio je ispunjen, ali još ga nije zamenio neki drugi. Sve dok nisam ugledao Milisent. Izgledala je kao da tek počinje svoj san. U tom trenutku poželeo sam da budem deo toga.

Tada nisam razmišljao o svemu ovome. Kasnije mi je to palo na pamet, kada sam pokušao da objasnim njoj ili bilo kome drugome zašto mi je bila tako privlačna. Međutim, tada sam nastavio do svog sledećeg izlaza. Pošto sam putovao dvadeset sati, a čekalo me je još puta, nisam mogao ni da smognem snage da popričam s njom. Mogao sam samo da joj se divim.

Ispostavilo se da smo na istom letu. Protumačio sam to kao znamenje.

Sedela je pored prozora, a ja u centru srednjeg reda. Morao sam malo da se ubeđujem i flertujem sa stjuardesom, i da joj dam dvadeset dolara, kako bi me stavili da sedim pored Milisent. Nije podigla pogled kada sam seo.

Kad su stigla kolica s pićem, već sam smislio plan. Naručiću što god ona bude naručila, a pošto sam već bio ubeđen da je posebna, nisam mogao da zamislim da će naručiti nešto tako obično poput vode. Biće to nešto neobično, poput soka od ananasa s ledom, a kada budem naručio isto to, podelićemo trenutak simetrije, simbioze, srećne slučajnosti – nebitno.

Budući da je prošlo mnogo otkad sam poslednji put spavao, u mojoj glavi je taj plan zvučao ubeđljivo, sve dok se Milisent nije zahvalila stjuardesi i rekla joj da neće ništa. Nije htela da pije.

Ja sam rekao isto to. Nije ostavilo utisak kakav sam priželjkivao.

Međutim, kada se Milisent okrenula ka stjuardesi, prvi put sam joj ugledao oči. Njihova boja podsetila me je na bujna otvorena polja koja sam viđao svuda u Kambodži. Nisu bile ni izbliza tamne kao sada.

Moja divna žena

Vratila se zurenju kroz prozor, a ja sam se vratio zurenju u nju, pretvarajući se da to ne činim.

Govorio sam sebi da sam idiot i da, jednostavno, treba da popričam s njom.

Govorio sam sebi da nešto nije u redu sa mnom jer se normalni ljudi ne ponašaju ovako zbog devojke koju vide prvi put.

Govorio sam sebi da ne budem gnjavator.

Govorio sam sebi da je previše lepa za mene.

Kada nam je ostalo još pola sata leta, progovorio sam.

„Zdravo.“

Okrenula se. Buljila je u mene. „Zdravo.“

Mislim da sam u tom trenutku prestao da zadržavam dah.

Prošle su godine pre nego što sam je pitao zašto stalno zuri kroz prozor, i na aerodromu i u avionu. Rekla je da je to zato što pre toga nije letela. Sanjala je samo o tome da bezbedno sleti.

Treće poglavlje

Petra nam je bila na samom vrhu spiska, ali pošto je eliminisana, ustremljujem se na sledeću osobu, devojku po imenu Naomi Džordž. Još nisam razgovarao s njom.

Uveče odlazim kolima do hotela Lankaster. Naomi radi na recepciji tog hotela, jednog od onih mesta starog sveta koje opstaje na pređašnjoj slavi. Zdanje je ogromno i tako veličanstveno dekorisano da danas ne bi ni bilo sagrađeno. Bilo bi preskupo da bi se uradilo kako treba, a prekičasto kada bi ga uradili loše.

Prednji deo hotela ima staklena vrata i bočne panele, tako da se na recepciju pruža dobar pogled. Naomi stoji za pultom, u uniformi hotela – plavoj suknji, sakou sa zlatnim porubima i ispeglanoj beloju bluzi. Ima dugu tamnu kosu, a zbog pegica na nosu izgleda mlađe nego što jeste. Ima dvadeset sedam godina. Verovatno joj u barovima još traže ličnu kartu, ali nije tako nevinna kao što izgleda.

U pozne sate viđao sam je kako je malo više prisna i s više nego jednim gostom. Svi su bili samci, stariji i dobro obučeni, a ona ne odlazi iz hotela čim joj se završi smena. Ili zarađuje dodatni novac sa strane, ili ima ambiciozne veze za jedno veče.

Zahvaljujući društvenim mrežama, znam da joj je omiljena hrana suši, ali da ne jede crveno meso. U srednjoj školi igrala je odbojku i imala dečka po imenu Adam. Sada ga zove Kreten. Džejson, njen poslednji dečko, odselio se od nje pre tri meseca i Naomi otad nije ni sa kim u vezi. Razmišlja o tome da uzme kućnog ljubimca, najverovatnije mačku, ali još nije. Ima više od hiljadu prijatelja na internetu, ali koliko uspevam da vidim, samo dvoje bliskih. Troje uvrh glave.

Još nisam siguran da je ona ta. Moram još da saznam.

Milisent se umorila od čekanja.

Sinoć sam naišao na nju u kupatilu, kako stoji ispred ogledala i skida šminku. Nosila je farmerke i majicu na kojoj piše da je majka odlikaša iz sedmog razreda. To je Džena, ne Rori.

„Šta nije valjalo kod nje?“, pitala me je. Milisent ne koristi Petrino ime jer ne mora. Znam na koga misli.

„Jednostavno, nije ta.“

Milisent me nije pogledala u ogledalu. Razmazala je losion po licu. „To je druga koju si eliminisao.“

„Mora da bude baš kako treba. Svesna si toga.“

Čvrsto je zatvorila poklopac losiona. Otišao sam do spavaće sobe i seo da skinem patike. Dan je bio dugačak i želeo sam da se završi, ali Milisent nije imala nameru da me se okane. Pošla je za mnom u sobu i stala iznad mene.

„Jesi li siguran da i dalje želiš ovo?“, pitala me je.

„Jesam.“

Previše me je zaokupila krivica zbog toga što sam spavao s drugom ženom da bih pokazao suviše entuzijazma. Tog popodneva, kada sam ugledao sićušan stari par, kojem je bilo najmanje devedeset godina, kako se drže za ruke dok šetaju ulicom, sinulo mi je takvi parovi ne varaju jedno drugo. Podigao sam pogled ka Milisent i pozeleo da i mi postanemo takvi.

Milisent je klekla ispred mene i stavila ruku na vrh mog kolena. „Moramo ovo da uradimo.“

Moja divna žena

Oči su joj iskrile, a toplota s njene šake širila se dok ju je polako uspinjala mojom nogom. „U pravu si“, rekao sam. „Moramo.“

Nagnula se bliže ka meni i poljubila me. Poljubac je bio dug i dubok. Zbog toga sam osetio još veću krivicu. Zbog toga sam pozeleo da učinim bilo šta što će je usrećiti.

Nije prošlo ni dvadeset četiri sata, a ja stojim ispred hotela Lankaster. Naomina smena završava se tek u jedanaest, a ne mogu tek tako da stojim ispred hotela naredna tri sata. Umesto da odem kući, uzimam nešto za jelo, a onda sedam u bar. Zgodno je skoknuti do takvog mesta kad nemate gde drugde.

Bar koji sam izabrao napola je pun. Uglavnom su to usamljeni muškarci. Nije tako fin kao bar u kome sam bio s Petrom. Kokteli su upola jeftiniji, a svi oni u odelima već su olabavili kravate. Drveni pod išaran je ogrebotinama od barskih stolica, a vlažne kružnice krase šank. Ovo je mesto za pijance, verovatno su i vlasnici pijanci, mesto gde su svi isuviše pripiti da bi obraćali pažnju na sitnice.

Naručujem pivo i gledam bejzbol na jednom ekranu, a vesti na drugom.

Domaći igraju treći ciklus, dva igrača su im već izbačena. Sutra će možda kiša, ali možda će biti i sunčano. Ovde u Vudvjuu na Floridi, takozvanoj enklavi odvojenoj od stvarnosti, uvek je sunčano. Za jedan sat smo na okeanu, u državnom parku ili u jednom od najvećih zabavnih parkova na svetu. Uvek kažemo koliko sreće imamo što živimo na centralnoj Floridi, naročito mi koji živimo u Hiden Ouksu. Ouks je enklava enklave.

Gosti igraju četvrti ciklus, jedan igrač im je izbačen. Još dva sata do kraja Naomine smene pa mogu da je pratim.

Kad eto je Linsi.

Njeno nasmevano lice gleda me s televizijskog ekrana.

Linsi, s uskim smeđim očima i ravnom plavom kosom, kožom potamnelom na suncu i krupnim belim zubima.

Nestala je pre godinu dana. Nedelju dana se nakratko pojavljivala u vestima, a onda bi je priča prosto nestala. Bez bližih članova porodice zbog kojih bi nastavili da je prikazuju na televiziji, niko nije obraćao

pažnju. Lindsy nije bila nestalo dete; nije bila bespomoćna. Bila je odrasla žena i zaboravili su je za manje od sedam dana.

Ali ja nisam. Još se sećam njenog smeha. Bio je dovoljno zarazan da i mene natera da se smejem s njom. Ugledavši je ponovo, sećam se koliko mi se dopadala.

Četvrto poglavlje

S Lindsy sam prvi put pričao za vreme šetnje u prirodi. Jednog subotnjeg jutra pratio sam je do brdovitih staza tik van grada. Ona je krenula jednom stazom, ja drugom, i sat kasnije naleteli smo jedno na drugo.

Kada me je ugledala, Lindsy je klimnula glavom i pozdravila me na način koji nije davao podstrek za dalji razgovor. Mahnuo sam joj i bezglasno je pozdravio. Nesvesno me je čudno pogledala, pa sam joj pružio telefon da bih se predstavio.

*Izvini, to je verovatno izgledalo čudno! Zdravo, ja sam Tobajas.
Gluv sam.*

Posmatrao sam je kako spušta gard.

Predstavila se, popričali smo, a onda seli da popijemo malo vode. Ponudila mi je i nešto da gricnem. Šećerlemu. Imala ih je nekoliko.

Lindsy je zakolutala očima na sopstveni račun: „Užasno, jelda? Što jedem šećer dok vežbam? Ali obožavam ih.“

I ja.

To je bila istina. Šećerlemu nisam pojeo još od detinjstva, ali volim ih.

Ispričala mi je malo o sebi, čime se bavi, o kući i hobijima za koje sam već znao. Ispričao sam joj iste priče kao i svima njima. Kad se jutarnje sunce podiglo, odlučili smo da zajedno završimo stazu. Veći deo proveli smo ćutke, što mi se dopalo. Moja žena gotovo nikad ne ćuti.

Moja divna žena

Odbila je moj poziv za ručak, ali jesmo razmenili brojeve telefona. Dao sam joj broj telefona koji koristim kada sam Tobajas.

Lindsi mi je jednom poslala poruku, nekoliko dana posle naše šetnje. To što mi se javila izmamilo mi je osmeh.

Baš mi je drago što smo se upoznali prošle nedelje, nadam se da ćemo još nekada ići u šetnju zajedno.

I jesmo.

Ovoga puta bila je druga staza, dalje na sever i blizu šume kod Indijanskog jezera. Ponovo je ponela šećerleme; ja sam poneo cebe. Stali smo da se odmorimo na delu gde je gusto lišće sprečavalo sunce da prodre. Kada smo seli, nasmešio sam joj se, a to je bilo iskreno.

„Sladak si“, rekla je.

Ne, ti si slatka.

Nekoliko dana kasnije poslala mi je poruku i ja sam je ignorisao. Tada smo se Milisent i ja već saglasili da je Lindsi ta.

Sada, godinu dana kasnije, Lindsi je ponovo na televiziji. Pronašli su je.

Iz bara idem pravo kući. Milisent je već tamo, sedi na prednjem tremu. Još je u odeći s posla, a štikle od lakovane kože slažu joj se s bojom puti. Kaže da joj u njima noge izgledaju duže, a ja se slažem s tim. Uvek pri mećujem kada ih nosi, čak i sada.

Pošto sam celog dana radio i bio skvrčen u autu posmatrajući Naomi, shvatam koliko mi je očajnički potrebno da se istuširam. Međutim, Milisent čak i ne diže nos kad sednem pored nje. Pretiče me pre nego što stižem da progovorim.

„Nikakav problem.“

„Jesi li sigurna?“, pitam je.

„Sto odsto.“

Ne znam da li je ovo istina. Trebalo je zajedno da se postaramo za Lindsi, ali nije tako bilo, a ja nemam nikakve argumente kojima bih se poslužio.

„Ne razumem kako...“

„Nikakav problem“, ponavlja. Pokazuje nagore, ka drugom spratu kuće. Klinci su kod kuće. Želim da je još propitujem, ali ne mogu.

„Moramo da pričekamo sa sledećom“, kažem joj. „Ne bi sad trebalo ništa da radimo.“

Ne odgovara na to.

„Milisent?“

„Čula sam te.“

Želim da je pitam da li razume, ali znam da razume. Jednostavno, to joj se ne dopada. Uznemirena je što je Lindsi pronađena sada, taman kad smo planirali sledeću. Kao da je postala zavisnik.

A nije jedina.

Kada sam upoznao Milisent u avionu, nije to bila ljubav na prvi pogled. Ne za nju. Nije bila čak ni blago zainteresovana. Pošto mi je uzvratila pozdrav, skrenula je pogled i nastavila da zuri kroz prozor. Vratio sam se na tačku s koje sam i krenuo. Naslonio sam se na sedišta, zatvorio oči i grdio sebe što nemam hrabrosti da kažem još nešto.

„Izvini.“

Naglo sam otvorio oči.

Posmatrala me je ogromnih zelenih očiju i naboranog čela.

„Jesi li dobro?“, pitala me je.

Klimnuo sam glavom.

„Jesi li siguran?“

„Siguran sam. Ne razumem zašto me...“

„Zato što si udario glavom u ovo.“ Pokazala je na naslon za glavu.
„Drmaš sedišta.“

Nisam čak ni shvatio da to radim. Mislio sam da su te grdnje bile samo u sebi. „Izvini.“

„Dakle, dobro si?“

Pribrao sam se dovoljno da shvatim da devojka u koju sam zurio sada razgovara sa mnom. Delovala je čak zabrinuto.

Osmehnulo sam joj se. „Dobro sam, stvarno. Samo sam se...“

„Sekirao. I ja to radim.“